

Hivatásunk a szeretet

A kereszténység két legnagyobb ünnepe közül az egyik meghódította a világot: a karácsony a családok ünnepévé vált. Szekularizálódott korunkban azonban nyilvánvalóvá lett: a húsvét, a legelső és legnagyobb keresztény ünnep nem tudott kitörni a hívők köréből. Az egyházon kívül állók nemigen tudnak mit kezdeni a húsvét üzenetével: a feltámadás valóságával. Pedig — és erről már Pál apostol drámai szavakkal tett tanúságot — a Názáreti Jézusnak máig ható és a történelmet végérvényesen átformáló hatalma a feltámadásában vált valósággá. „Ha Krisztus nem támadt föl, hiábavaló a mi igehirdetésünk, s hiábavaló a ti hitetek.”

Ez a kettősség megfigyelhető az egyházművészetben is. A Krisztus-ábrázolások többsége a Szenvedőt, a Keresztrefeszítettet mutatja be. Sokkal ritkábbak és erőtlenebbek a Feltámadottat ábrázoló alkotások. Érthető: a földöntúli életnek földi eszközökkel való megjelenítésében kudarcot vall a legzseniálisabb művész is.

A karácsony — egyetlen ünnepi pillanatra legalább — fényt derít az életünkre, felmutatva az ajándékozás és a megajándékozottság örömét. A húsvét viszont a halálunkat ragyogja be túlvilági fénnel: a sajátunkat és szeretteinkét: azokét, akik már nincsenek köztünk, és azokét is, akiket előbb vagy utóbb el kell veszítenünk.

„Szegény”, mondjuk arra, aki meghalt: nyelvünkben ez a szó lett az állandó jelzője az elhunytaknak. A feltámadás Evangéliuma viszont azt üzeni: „Boldogok a Krisztusban elhunytak”. Ez nem oszlatja el félelmünket a haláltól és az azt megelőző szenvedéstől, nem szünteti meg szeretteink elvesztésének fájdalmát, de más megvilágításba helyezi a halált, és más távlatokat nyit az életnek is.

Jézus feltámadása nem csupán avval biztat, hogy az élet nem zárul le a halállal, hogy szeretteinktől nem kell végleg búcsút vennünk, hogy a földi élet töredékes örömeit egyszer a tökéletes boldogság váltja fel. Rányitja szemünket az élet valódi értelmére: a halált is legyőző szeretetre. Arra a szeretetre, amellyel a Fiú utolsó leheletéig odaajándékozta életét, szétosztva közöttünk, és arra a szeretetre, amellyel az Atya egészen és végképp magához öleli a halálból életre keltett Fiát.

Sokféle életpálya között választhatunk, mire, kinek szánjuk oda az életünket. Valójában egyetlen emberi hivatás van, amely mindegyiknek foglalata: szeretni Istent és egymást, befogadva az ő szeretetüket. Így láthatjuk meg a töredék foglalatában az Egészet, így élhetünk a felénk lopakodó halál tudatában is: már feltámadottan.